

UITTREKSEL UIT SCHAAK.

Op zijn geklop kwam niemand opendoen. Hij duwde tegen de deur. Ze zat niet in het slot. Esther zat niet achter haar tafel en voor de rest was er niemand te zien in het kantoor. Hij stapte naar de deur die toegang gaf tot het bureau van Ségal. Vaag hoorde hij hem spreken. Wellicht telefoneerde hij. Onwillekeurig luisterde Mallants mee.

- Nee Herman, hij vermoedt nog niets. Maak je verdomme toch niet zo ongerust. Ja. Ja. Nee, dat heb ik je toch al gezegd. Zorg jij er nu maar voor dat hij regelmatig de kans krijgt om beroepshalve naar Londen te reizen, dan kan er niets misgaan. Néé Herman, je kent hem toch, die denkt niet verder na dan zijn pik lang is.'

Mallants hand bevroor onderweg naar de deurknop. Herman, beroepshalve naar Londen gaan... In een flits begreep Mallants een aantal dingen die onlangs hadden plaatsgevonden. Het verminderen van opdrachten, zijn interviews in Londen die hij steeds als toevallig geluk had beschouwd, de dood van Vercoelen. De dood van Vercoelen!! Het koude zweet brak hem uit. Vercoelen was wellicht de vorige koerier geweest en was op een moment overbodig geworden. Het moment dat hij ontdekte waarover het ging? Mallants dacht geen seconde langer meer na. Muisstil draaide hij zich om en sloop op zijn tenen de kamer uit, de trap af, de deur uit en rende naar zijn wagen. Hij frunnikte zenuwachtig aan het slot, gejaagde blikken over zijn schouder werpend. Hij dook achter het stuur, startte en reed naar zijn gevoel tergend traag de straat uit. Hij mocht nu vooral geen lawaai maken. Hij passeerde het venster van Ségals kantoor. Hij verwachtte ieder moment het raam te zien opengaan. Hij draaide de hoek om en drukte op het gaspedaal. Plots herinnerde hij zich dat hij de zak met platen had laten staan. 'Oh godverdomme!' kreunde hij. Van teruggaan was geen sprake. Hij kon enkel maar vluchten. Waarheen wist hij niet, hij wist enkel dat hij de afstand tussen hem en Ségals bende zo groot mogelijk moest maken.

In de kantoren van RFS stapte Ségal zijn kamer uit om een kop koffie te halen. Hij roerde nadenkend door de bruine vloeistof toen hij vlak voor zijn deur een plastic zak zal liggen. Slordig! Hij raapte hem op en keek erin. Platen. Natuurlijk platen, dit was een platenfirma. Hij nam er een album uit. Wit stof dwarrelde neer aan

zijn voeten. Verbijsterd keek hij ernaar, rukte toen gejaagd de andere elpees uit de zak en inspecteerde ze. Een zending uit Engeland. Dat betekende dat Mallants. . . Hij kreunde. Dit was toch wel érg snel gegaan. Toen herinnerde hij zich het gesprek met De Gruyter. Zou Mallants dat opgevangen hebben? Zo ja, dan zaten ze nu dik in de problemen. Hij vloekte hartsgrondig. Mallants dacht dus toch verder dan zijn pik lang was. Hij was blijkbaar snuggerder dan ze verondersteld hadden. En nu?? Nu was Mallants een levende tijdbom. Ségal rilde, hij kreeg het plots koud. Enkele heren zouden niet opgetogen zijn met deze wending. Hij stapte terug zijn kantoor binnen, nam de hoorn van de haak, vormde een nummer en wachtte tot aan de andere kant iemand opnam.

‘Jean, met Ségal hier, ik heb een klusje dat zeer snel geklaard moet worden.’ Aan de andere kant van de lijn glimlachte Jean Duquesne. Zijn bovenlip trok over zijn gele, onregelmatige tanden. Hij had een gezicht als een fret en staalblauwe, koude ogen. Hij luisterde naar hetgeen Ségal hem te vertellen had.

‘Ik zal zien wat ik kan doen.’

‘Nee, je doet het nu. Onmiddellijk. We moeten hem in onze greep krijgen. Hij moet uitgerookt worden. Er is geen andere manier. God weet waar hij nu al zit.’

Ségal was blijkbaar in paniek. Hij kon er niets aan doen, maar hij genoot van die momenten. Het bewees dat de ‘anderen’ toch niet uit hetzelfde hout gesneden waren als hij. Hij zou nooit panikereren. En hij had al voor hetere vuren gestaan.

‘Ik organiseer een en ander. Morgenvroeg is de klus geklaard.’

Zijn grijns verbreedde zich toen hij op zijn beurt een nummer vormde.

Verstraeten genoot van de mooie septemberochtend. Een warm briesje deed zijn grijze haardos zachtjes wapperen. Hij sloot de deur en draaide de sleutel om, terwijl hij een melancholisch deuntje float. Het was het lied dat speelde toen hij zijn vrouw voor de eerste keer ontmoet had. Hoe lang was Denise nu al dood? Vijf jaar, twee maanden en achttien dagen. Hij hield het goed bij. Vrienden hadden hem gezegd dat zoiets niet goed was, dat hij zich van haar dood moest losmaken en een nieuw leven beginnen. Hij was per slot van rekening nog maar 59 en had, met een beetje geluk, nog twintig jaar in het verschiet. Verstraeten zag eerlijk gezegd een beetje op tegen die twintig jaar. Hij miste Denise verschrikkelijk, miste zijn werk, miste eigenlijk een doel in zijn leven. Hij had nooit hobby's gehad. Een rechercheur van de staatsveiligheid heeft daar doorgaans geen tijd voor. Het gevolg was dat de éne dag na de andere voorbijging als in een roes. Hij maakte zijn wandelingen, ging een borreltje drinken, een praatje slaan, een kaartje leggen, maar het leek hem allemaal zo leeg, zinloos. De enige lichtpunten van een dag waren die wanneer hij aan de school kon gaan kijken naar het jonge geweld van de kinderen die gebracht of gehaald werden. Wat jammer toch dat hij en Denise kinderloos gebleven waren. Wat doodjammer.

In de verte zag hij het gewriemel aan de poort al. Hij was wat aan de late kant vandaag. Aan de overkant van de straat stond een grote Amerikaanse wagen. Die had hij hier nog nooit gezien. Verstraeten had zich indertijd de gewoonte aangekweekt alles goed in ogenschouw te nemen. Geen detail ontsnapte aan zijn aandacht en hij stond erom bekend dat hij zeer accurate beschrijvingen kon geven van personen of plaatsen. Het was zijn tweede natuur geworden. Uit de zijstraat kwam een jonge vrouw met haar twee kinderen aangereden. Het jongetje - Verstraeten schatte hem zo'n jaar of zeven - fietste voorop. Zijn nieuwe fiets blonk en schitterde in de zon. Het meisje zat bij haar moeder achter op de fiets. De deur van de Amerikaanse wagen ging open...

Later zou Verstraeten de gebeurtenissen nog vaak, als in slow motion, voor zijn geest laten afdraaien. De deur van de Amerikaanse wagen zwaaide open en een tamelijk onguur uitzierend, zuiders type met zware baardgroei die om zijn kaken schemerde en gitzwart, vet-tig, achterovergekamd haar stapte uit. Verstraeten was intussen op de

hoogte van de wagen gekomen en zag hoe de man naar de jongen sprintte, hem van zijn fiets sleurde en meesleepte naar de openzwaaiende achterdeur. Het gebeurde in een flits en vooraleer de vrouw begon te gillen hadden ze de wagen bijna bereikt. De jongen spartelde en krijste om zijn moeder. Zonder erbij na te denken, als in een oeroude reflex, kwam Verstraeten in actie. De gemoedelijke, oude wandelaar veranderde van het ene moment op het andere in een geharde vechtmachine. Zijn opleiding, zijn harde training plus het feit dat hij er altijd voor gezorgd had fit te blijven, bleken achteraf van doorslaggevend belang geweest te zijn. 'Halt, politie!' riep hij, wetende dat het woord politie een gangster vaak even deed aarzelen. Dat was ook nu het geval. Verwonderd keek de man even op en verloor zo enkele kostbare seconden. Nét de tijd die Verstraeten nodig had om de straat over te steken en zich met een tijgersprong op de kerel te werpen. Ze smakten hard tegen de grond. Het jongetje voelde héél even hoe hij uit de ijzeren greep verlost was en kroop op handen en voeten weg, waarna hij naar zijn moeder liep en het daar op een onbedaarlijk huilen zette. De vrouw trok hem mee en vluchtte met haar kinderen de andere richting uit. De twee fietsen lagen slordig op straat, de zon blikkerde in de draaiende wielen.

Ondertussen trachtte de zuiderling uit de greep van Verstraeten te komen. Hij mikte een vuistslag naar diens hoofd, maar het enige dat hij voelde was lucht én een dreunende knal tegen zijn hersens. Hij was een moment versuft. Verstraeten greep hem bij de revers van zijn jas, hield hem op een armlengte van zich af en haalde uit. De man zakte als een pudding in elkaar.

Verstraeten wilde zich omdraaien. Hij voelde de naderende slag meer dan hij hem zag. Hij liet zich op zijn zij rollen terwijl hij zich omdraaide en zijn tweede aanvaller een gemene trap tegen zijn schenen verkocht. Hij hoorde hoe de kerel een gemene vloek uitspuwde. Hij had een revolver in de hand. Met een van pijn en woede vertrokken gezicht wilde hij op Verstraeten aanleggen. Deze gooide een handvol kiezelstenen met kracht in zijn gezicht. Hij hoorde hem opnieuw vloeken terwijl hij terug rechtsprong en een greep naar het wapen deed. Hij hoorde de knal en voelde hoe de kogel langs zijn broekspijp afschampte. Hij kreeg de revolver te pakken, draaide de arm een halve slag om en voelde zijn hoofd uiteenbarsten in miljoenen zonnestelsel. Een supernova ontplofte en een pijnlijke lichtflits schoot door hem heen. Toen vervaagden de sterren en werd de hemel

inktzwart.

Ann zat aan het bed van de man die Dieter gered had en Verstraeten heette. Dat had de politie haar verteld. Ze had een boel verklaringen moeten afleggen en steeds was er de vraag geweest: 'Waarom zou iemand uw zoontje willen kidnappen, mevrouw?' Ze had het antwoord schuldig moeten blijven.

'Had ze vijanden, zat ze in nesten, waren er problemen?'

Oh, ze had kunnen antwoorden dat ze de eindjes moeilijk aan elkaar kon knopen, dat ze alleen stond voor de opvoeding van twee opgroeiende kinderen, dat ze het zwaar had op haar werk, dat ze 's avonds, wanneer ze alleen voor de teevee zat wel eens huilde en dat ze die klootzak van een Mallants vervloekte omdat hij ooit in haar leven was binnengestapt. Maar dat zou hen allemaal geen zier verder helpen. Dat waren niet de problemen waar zij naar vroegen.

'Nee, ze was niet rijk, dat wisten zij goddomme toch ook.'

De politieagenten verontschuldigten zich schaaftichtig, maar zeiden dat ze sommige vragen wel moesten stellen. Ook haar familie bezat niet veel. Net genoeg om een vrij onbezorgde oude dag te beleven.

'Maar waarom. . .' Steeds maar dat waarom. Ann had zich ook al suf gepiekerd, maar kwam er niet uit. De gedachte aan het voorval bezorgde haar nog steeds kippenvet. De kinderen waren door de rijkswacht weggebracht naar haar ouders in Turnhout. Daar waren ze voorlopig veilig, hadden die mannen haar gezegd. Ze stonden voorlopig onder bewaking. Het was een geruststellende gedachte.

'Waarom??'

Ook Verstraeten vroeg ernaar. Hij lag met omzwachteld hoofd in het ziekenhuis van Bree. Terwijl hij worstelde met de tweede aanvaller was de eerste terug bijgekomen, had een zwaar voorwerp uit de auto gehaald en hem van achteren neergeslagen. Toen waren ze er met gierende banden vandoor gegaan. Speracties hadden niets opgeleverd.

Ann had Verstraeten onmiddellijk een bezoek gebracht in het ziekenhuis en hem wenend bedankt omdat hij haar zoontje gered had. De man had het vriendelijk afgewimpeld.

'Ach mevrouwetje, eenmaal politieman, altijd politieman. Ik moet eerlijk zeggen dat ik ervan genoten heb. Eindelijk nog eens actie in dit saaie leventje.'

Dat had de man geantwoord. Toen Ann vernomen had dat hij er alleen voorstond, had ze zich voorgenomen om hem een paar keer

meer te bezoeken.

‘Heus, mijnheer Verstraeten.’

‘Zeg maar Peter.’

‘Goed dan, Peter, ik kan me in de verste verte geen reden indenken waarom iemand Dieter zou willen kidnappen.’

‘Hoe zit het met uw man?’

‘We zijn gescheiden. Ik zie hem nauwelijks. Af en toe komt hij de kinderen opzoeken, maar de laatste maanden zit hij nogal in Brussel voor zijn werk. Hij is journalist.’

‘Dat zou een aanwijzing kunnen zijn. Journalisten zijn nogal rare kwieten die vaak in onwelriekende potjes roeren.’

Ann lachte zuurtjes.

‘Maar toch Rik niet. Hij is popjournalist en hem kennende houdt hij zich vér van alles wat ook maar een beetje stinkt.’

‘Hmmm.’

Verstraeten nam zich voor om, eenmaal uit het ziekenhuis ontslagen, toch eens contact op te nemen.

‘Hoe heet uw man ook alweer?’

‘Rik Mallants. Hij woont sinds de scheiding in een appartement in de Merisstraat hier in Bree, maar ik betwijfel of u hem thuis zal vinden. Hij is er praktisch nooit meer, de laatste tijd. En waar hij in Brussel uithangt mag Joost weten.’

Verstraeten had al wat telefoontjes gepleegd en wist dat er van de kant van de vrouw geen enkele reden was om haar zoontje te kidnappen. Het moest dus wel iets met deze Rik Mallants te maken hebben. Hij kon er anders ook geen touw aan vastknopen. Die gast moest iets uitgevreten hebben, of iets op het spoor zijn dat het daglicht niet kon verdragen. Het was dus noodzakelijk om die Mallants te vinden. Hij zou de krant opbellen, platenmaatschappijen raadplegen en desnoods naar Brussel gaan om hem op te zoeken. Hij zuchtte voldaan en tevreden. Dit voorval was een geschenk uit de hemel. Iemand had onder zijn ogen een kind willen kidnappen en hem nota bene ook nog een klap op zijn hoofd verkocht. Hij had zich vroeger om veel minder als een bloedhond in een zaak vastgebeten. Nog twee dagen, en dan mocht hij terug naar huis. Hij kon amper wachten.